

(1)

Uns comentaris de Florent Schmitt a la primera audició^① de "Epiphanie" de André Caplet, a Paris (23 desembre 1923)

Aquesta seria caldrà inscrivir-la amb lletres d'or en els annals dels Concerts Colonne. Tinc certs escrúpols en parlar, sense haver-la profunditat gauda prèviament, d'una obra tan complexa com l'"Epiphanie" d'André Caplet. Però la substància és de tal qualitat, les idees tan elevades i la realització tan excepcional, que puc afirmar sense ruzel, des d'aquest moment, i després d'una sola audició, que es tracta, no d'una d'aquestes tantes produccions superficials que, de bon començament no aboquen tots els ours fàcils trossos, trossos oblidats l'endemà, sinó d'una obra rara i viable, d'una obra magnífica, destinada a produir nos

noves imacions a cada nova execució.

Lo Epiphany d'André Caplet, no és pas un fragment de caràcter religiós. No hi ha quin, com no arquen en els psalms de David, cap preocupació de religiositat. És poc una peça de saló, destinada a ésser executada brillantment amb una orquestra parcimoniosa. És una vasta pintura al fosc - el nom no és pas exagerat - una pintura de llegenda, en la qual el violoncel, hom no sab per quin sortilegi, emergeix victoriosament d'un acompanyament ~~indecis~~ tornassolat i de gran alè. Heus aquí el plan musical de l'autor: "Iniciem, doncs, a veure, arribem amb ell en nombrosos ~~acompanyaments~~ seqüències a Betlem. Allà, començem, intermit, o' estorà. Després, per ^{festes} ~~honorar~~ ^{alegrar} ~~dignament~~ al Rei del món, fin dansar els seus petits negres." Orquestre programar d'una missa sense programme, no és emocionant?

Res, doncs, de místic, res de rígid, ~~ni~~ res de pudant. Al contrari, un desbordament de vida, de voluptat i de joia.

(3)
Una festa de sonoritats imprevistes, un
encaballament de timbres en el qual, el
principal s'acursa amb precisió i lucidesa.
Després d'una primera part tota romànica
i tendrívola, una cadència de violon-
cel sol, sostinguda per un cavernós fa-
lenda de dos contrabaixos, i ritmada el
un cop sots del tamborí, doloris com
una campaneta de captaire, una corol-
lació de violoncel veritable monument d'
acrobàcia ben entesa, forma la part cen-
tral. I aquí, us afirmem que el virtuós
~~se~~ s'entrega com potser mai li fos possi-
ble lliurar-se en una obra veritablement
musical. Totes les combinacions de
quadruples cordes hi passen, vistes o figu-
rades, i una perla d'harmonies o de
sonoritats reputades fins ara com
inaccessibles, ~~ataca~~ atacades amb
excitació, hi lliuren honorablement.
Després la Dansa dels petits nens, en
un molt natural 7/4. que acaba ~~de~~-
pejorament aquest fragment de mena
imprevista.

En fi, els violoncel·listes, fins ara de

(h)
colats per la pobresa i barballitat del seu
refugi, venen obrir-se'ls l'horitzó. Els
seus desigs ~~no~~ ^{restarien} ~~serien~~ satisfects per una
Marça temperada. Però, avien tots tan
entatigats com Maurice Maréchal, que
triomfà plenament, admirablement
amb una originalitat i senzillesa com
jo mai hegués vist. Així els he
classificats.

① ~~El no haver pogut disposar d'una~~ de la partit
tura d'aquesta obra ens priva de poder demostrar-ne
els ~~concordants~~ amb el present programa els ac-
tuals antecedents i estendi. Però no volem
deixar precedir la seva audició d'uns inter-
essants comentaris de l'minent compositor
francès Florent Schmitt.

Respecte a l'autor d'Epithamie, el nom del
qual potser per primera vegada figura en un
programa barceloní, malgrat ésser una dels més
~~interessants dels autors moderns francesos de~~
~~l'època actual~~ figura ben interessant de la
França musical contemporània, direm que la
seua producció constitueix un conjunt molt
estimable, en el qual més d'una troballa ha
vingut a enriquir el patrimoni musical fran-
cès, dintre de la via assenyalada per aquell
geni únic i cada dia més trascendent que
Jean Claude Achille Debussy. Entre aquestes
obres es fan especialment remarcables: Varies
melodies i especialment els cicles Le Livre rose,

Paroles à l'abandon, Trois fables, Les Prières;
une messe à trois voix; chœurs pour orchestre
(Inité, Lalambó); un quintet, un sep-
tet, "Le miroir de Jésus", quartet de cor-
don i corpa, sonates, chœurs à capella, etc.
Es fill de l'Honre i els seus mestres foren
Woollett, Xavier Leroux, Paul Vidal. L'any
1901 assolí el Premi de Roma malgrat
haver-hi un competidor horrible Ravel